

РЕШЕНИЕ

№ 28303

гр. София, 27.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 21.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Цветанка Й Митакева, като разгледа дело номер **8240** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба от 12.08.2024г. на Б. С., [дата на раждане] , гражданство-Република С. М., ЛНЧ [ЕГН], чрез адвокат Д. П.-АК-В., срещу отказ № 5365р-1989/10.07.2024 г. на Директора на Областна дирекция-Б., МВР, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят оспорва издадения отказ за предоставяне на продължително пребиваване в Р България като неправилен, незаконосъобразен, немотивиран и издаден при неизяснена фактическа обстановка. Счита, че непосочването в отказа на конкретната алтернативна законова хипотеза по чл.10 ал.1 т.23 ЗЧРБ е основание за отмяната му, като е засегнато правото на защита на жалбоподателя. В жалбата се сочи, че от преписката се установява, че на адреса жалбоподателят е познато лице, има информация , че е македонец и отсяда често на адреса, като тези отношения датират поне една година. В съдебно заседание излага твърдения, че жалбоподателят е представил доказателства от Българската търговско-промишлена палата, че е търговски представител на дружество, което е регистрирано по законите в България и в този смисъл има право да посещава България във връзка с работата си. По изложените съображения моли да бъде отменен отказа, като претендира направените

по делото разноси.

Ответникът - Директора на Областна дирекция-Б., МВР, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, като твърди, че е извършена проверка на място, която е установила, че Б. С. не пребивава на адреса. Отделно от това се посочва, че собственикът на имота е предоставял декларация, с която е заявил, че възнамерява да предостави притежаваното от него жилище за ползване на жалбоподателя, с която декларация Б. С. формално е удостоверил съответствие с изискванията на ЗЧРБ. При извършена реална проверка на място, обаче, жалбоподателят не е установен на адреса, а Б. Т. С. е заявил по телефона, че не може да предостави достъп до жилището, тъй като на адреса живеят двама македонски граждани, на които не си спомня имената, не може да каже от колко време и не помни да е сключвал договор за наем с тях. Същевременно, при проверка в масивите на МВР е установено, че жалбоподателят в периодите на разрешеното му пребиваване е влизал в Р България за еднократен престой в рамките на няколко часа. Счита, че така при установените факти е налице хипотезата на чл.10 ал.1 т.23 ЗЧРБ, поради което моли оспорваният акт да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление на Б. С. от 07.06.2024г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.24, ал.1, т.6 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. В заявлението е посочен адрес за пребиваване [населено място],[жк], ет.3 ап.12. Към заявлението са приложени: копие от паспорта на Б. С., справка от Българската търговски-промишлена палата, че Б. С. е търговски представител на дружество за производство и преработка МАРБИ ВЛАТКО ВНОС ИЗНОС ЕООД със седалище С. М. и дружеството е вписано в Единния търговски регистър на БТПП с адрес на представителство в Р България в [населено място]; здравна застраховка, извлечение от банка ДСК от 07.06.2024г. на името на Б. С.; нотариално заверена декларация от Б. Т. С., че притежава собствено жилище с адрес Б.,[жк], ет.3, ап.12 и ще предостави за ползване на Б. С., по време на пребиваването му в Р България и е съгласен лицето да бъде регистрирано на посочения адрес. В декларацията на Б. С. не е посочен документ за собственост.

В хода на административното производство за преценка за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България е извършена проверка в информационните масиви на МВР, при която е установено, че на посочения адрес в Б.,[жк], ет.3, ап.12 са регистрирани три лица-български граждани и 1 лице чужд гражданин, а именно – жалбоподателят. Извършена е проверка в АИС ЕРЧ, при която е установено, че Б. Т. С. е домакин на още трима чужди граждани и те са получили отказ за разрешение за постоянно пребиваване в Р България. При извършена проверка в RegiX по персонална партида на Б. С. е установено, че липсват данни за собственост на имота на горепосочения адрес. Извършена е и проверка в АИС „Граничен контрол“, при която е установено, че за периода от 01.01.2022 до 09.07.2024г. Б. С. е влизал многократно в

Р България за едномесечен престой. В хода на проверката са снети обяснения от жалбоподателя, при което той е заявил, че има сключен договор за наем с Б. Т. С. за горепосочения апартамент със срок една година, като е ношувал в апартамента юни 2024 за два-три дни, живее в апартамента сам и не знае от колко стои се състои жилището.

При извършената проверка е проведен телефонен разговор с Б. Т. С., при който той е заявил, че не може да осигури достъп до жилището, че в него живеят двама македонски граждани, на които не си спомня имената и не знае с какво се занимават те в Р България и не може да посочи от колко време живеят на адреса, като не си спомня да е сключвал договор за наем с тях /л.33/.

По делото на л.28 е приложено и становище на ДАНС от 18.06.2024г., видно от което ДАНС не разполага с данни, които да дават основание да се предполага, че Б. С. представлява заплаха за националната сигурност и не възразява да получи разрешение за постоянно пребиваване в Р България.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите Директорът на Областна дирекция-Б., МВР е издал отказ № 5365р-1989/10.07.2024 г., с който е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ, предмет на оспорване в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Директора на Областна дирекция-Б. – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – чужденецът е декларирал неверни данни. Съдът не споделя възраженията, изложени в жалбата, че в оспорваният отказ не е посочено ясно и изрично коя от двете алтернативни хипотези на чл.10 ал.1 т.23 ЗЧРБ е основание за отказа, тъй като, видно от оспорения отказ в него ясно и недвусмислено е подчертано „декларирал неверни данни“, като изрично е посочено и фактическото пояснение- декларирал неверни данни- за адрес на пребиваване в Р България, посочени лично от лицето в заявление вх. №536500-2233/07.06.2024г. и даденото писмено обяснение. В този смисъл липсва каквото и да е неяснота, а актът е надлежно мотивиран с посочването на цифровото и словесно описание на основание, послужило за издаване на отказа. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на 09.07.2024г. от служители на група „Миграция“ на

декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни. Отделно от това в мотивите на отказа се сочи, че за времето от 29.06.2023г. до 27.06.2024г. Б. С. е влизал в Р България за едномесечен престой, като във всички случаи без един пребиваването му страната е само за няколко часа. В мотивите на издадения отказ изрично е посочено, че са налице противоречия между обясненията на Б. С., че живее сам на адреса и не знае от колко стои се състои жилището и тези на домакина му, който твърди, че в жилището живеят двама македонски граждани, чийто имена не си спомня.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай е безспорно, че Б. С. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място],[жк] ет.3 ап.12, като е представил и нотариално заверена декларация от Б. Т. С., че е ще предостави жилището си на жалбоподателя и е съгласен той да бъде адресно регистриран в жилището, находящо се на горепосочения адрес.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване. Не може да се приеме, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще бъде адресно регистриран в [населено място], на посочения адрес. При извършената проверка на адреса, служители на Дирекция „Миграция“ са установили, че никой не живее на посочения адрес.

Действително няма легална дефиниция на „пребиваване“ и не е житейски логично чужденецът да пребивава постоянно в България, но при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. В случая не е установено по безспорен начин, че Б. Т. С. е собственик на жилището, тъй като към подадената от него декларация или в нея не е посочен документ за собственост на жилището и при извършената служебна проверка в системата Реджикс по партида на Б. С. не е установен този имот. Отделно от това няма приложен договор за наем на жилището, а между обясненията на домакина и тези на жалбоподателя има действително съществени противоречия относно броя на лицата, наематели на жилището. Съдът споделя и възраженията от страна на процесуалния представител на ответника, че в декларацията Б. Т. С. е посочил, че „ще предостави“ жилището за ползване на Б. С..

Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и процесуален представител на дружество с адрес на представителство в Р България в [населено място], следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение.

Видно е, че декларираният адрес само формално доказва присъствието на чужденеца

на територията на страната, като същите безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 12.08.2024г. на Б. С., [дата на раждане] , гражданство-Република С. М., ЛНЧ [ЕГН], срещу отказ № 5365р-1989/10.07.2024 г. на Директора на Областна дирекция-Б., МВР, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Б. С., [дата на раждане] , гражданство-Република С. М., ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Областна дирекция-Б., МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 (двеста) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: